

ОСОБЛИВОСТІ ПРОФЕСІЙНОЇ ПІДГОТОВКИ МАЙБУТНІХ УЧИТЕЛІВ МУЗИКИ В УМОВАХ МІЖКУЛЬТУРНОЇ КОМУНІКАЦІЇ НА ЗАКАРПАТТІ

Інтеграція вітчизняної освіти у світовий освітній простір має базуватися на засадах пріоритету національних інтересів, збереження та розвитку інтелектуального потенціалу нації, миротворчої спрямованості міжнародного співробітництва, системного і взаємовигідного характеру співробітництва, толерантності в оцінюванні здобутків освітніх систем зарубіжних країн та адаптації цих здобутків до потреб національної системи освіти. Реалізація цих засад передбачає удосконалення державної програми підготовки і закріплення кваліфікованих кадрів для розширення міжнародного співробітництва у галузі освіти; організацію їхнього навчання та підвищення кваліфікації; виконання цільових інноваційних програм, спрямованих на розширення участі України у співробітництві на міжнародному ринку освітніх послуг; фінансову та консультативну підтримку.

У філософській літературі проблеми удосконалення системи освіти знайшли широке відображення в працях В.Андрущенка, В.Біблера, А.Бойка, С. Гессена, В.Давидова, І.Зязюна, Е.Пльєнкова, В.Лутая, М. Михальченка, М.Р.Сидорова та багатьох інших. В.Андрущенко зазначає: "В сучасних умовах існує реальна можливість формувати професійну культуру майбутнього вчителя як культуру взаєморозуміння і толерантності. Цей контекст надає нових сенсів освіті і вихованню, в яких рішучого значення набуває інтелектуальний потенціал, творче начало людини, її комунікативна компетентність та стійка етична спрямованість на досягнення взаєморозуміння, єдності, миру. Тому освіта, як соціальний інститут і засіб соціалізації людини, потребує орієнтації на нові стратегії, на нові методологічні мієнненія і пізнання, зумовлені фактом існування відкритого нелінійного світу, що швидко змінюється, і необхідністю відповідного навчання та виховання" [1, с. 21-22].

У Національній державній комплексній програмі естетичного виховання ("Освіта" "Україна XXI століття") [5] одним із основних завдань навчального процесу визнано формування в підрастаючого покоління високих духовних запитів і музичних смаків шляхом відродження національної культури, збереження її надбань через вивчення літератури та музики. Концепція музично-естетичного виховання учнів у загальноосвітніх навчальних закладах передбачає наявність у змісті навчання регіонального компоненту, покликаного відобразити етнонаціональну і природно-географічну своєрідність регіонів, особливості їх історії, культури, національних традицій. У зв'язку з цим особливого значення набуває використання вказаних специфічних особливостей в організації музичної освіти навчально-виховних закладів різних типів на територіях регіонів, зокрема й на Закарпатті.

Говорячи про особливості професійної підготовки майбутнього вчителя музики, необхідно підкреслити особливе місце питання про стратегію музично-педагогічної освіти в мультикультурному освітньому просторі. Упродовж останніх років плідно розробляється гуманітарно-культурна складова сучасної педагогічної освіти, зокрема, у працях Л.Горбунової, О. Невмержицького, Л.Масол, Г.Падалки, О. Ростовського, О.Хижної, О.Шевнюк, О.Шолохової, А. Ярошенко та інших. Аналіз історико-педагогічної та науково-методичної літератури свідчить, що проблема музичної освіти та естетичного виховання на національних традиціях, здобутках української народної творчості завжди була актуальною у вітчизняній педагогічній науці. Зокрема, їй присвячено низку досліджень вітчизняних педагогів кінця XIX – початку XX ст. Значний внесок у розробку теоретико-методологічних основ музичного шкільництва зробили видатні представники української культури – історики В. Антонович, Б. Грінченко, Я. Ісаєвич, І. Крип'якевич. Характерною ознакою сучасного періоду розвитку професійної підготовки майбутніх учителів музики є пошук нового змісту і технологій навчання, розгортання експериментальної роботи, спрямованої на впровадження освітніх інновацій, а також культурологічна орієнтація навчально-виховного процесу, що передбачає не лише формування у студентів певної системи знань умінь та навичок, а й розвиток духовної культури в контексті гармонійної взаємодії всіх індивідуальних процесів свідомості та становлення освіти як чинника розвитку культури. На думку Г.М.Падалки, – "Духовну культуру доцільно розглядати як систему життєвих сенсів людини, пов'язаних із внутрішнім психічним її життям і спрямовану на реалізацію гуманістичних цінностей в діяльності" [6, с.32].

Важливе місце у становленні та розвитку музичної освіти і естетичного виховання на засадах фольклористики кінця XIX – початку XX ст. належить творчості композиторів Б. Бартока, З. Кодая, Д. Задора, С. Мартона. На думку П.Милославського, що опублікував декілька статей про закарпатський фольклор, зокрема, "Руська народна пісня (Путі історичного розвитку "Як записувати народні пісні?" "К вопросу упорядкування зборників народних пісень" [5, с. 3 – 29], у яких автор прагне знайти спільні риси української та угорської музики, а також взаємозв'язок між ними. Йому належать статті "Как разв'язать слух детей?", "Школьное пеніє" [6, с.105 – 107] в яких теоретик намагається дати методичні рекомендації вчителям народних шкіл на Закарпатті щодо проведення уроків музики. П. Лінтур в публікації "Угро-руські коляди", в періодичному виданні учительського товариства Підкарпатських Русинів, характеризує спорідненість колядок Закарпаття та Моравщини [7, с. 94–99]. Музично-теоретична праця "Орішок теорії музики" М. Беловарія [2], яка не втрачає цінності й сьогодні, дала можливість широким верствам населення Закарпаття в 20-30 роках XX ст., ознайомитися з елементарними поняттями теорії музики та здобути знання про будову музичних форм. Протягом останнього часу інтерес до проблеми вивчення закарпатської музики в початковій школі значно зріс. Це особливо помітно, коли йде мова про школи, гімназії та інші навчальні заклади Закарпаття, де на уроках музики вивчаються закарпатські народні пісні, а під час слухання музики ілюструються композиції відомих композиторів Закарпаття: Д. Задора (1912 – 1985) – основоположника професійного музичного мистецтва на Закарпатті, І. Мартона (1923 - 1996), в творчості якого чільне місце займають інтонації "мадярського", закарпатського фольклору, угорська, циганська музика. Мелодії австро-угорського походження знайшли відображення у творах різних жанрів співця Срібної Землі В.Теличка та ін.

Філософи і соціологи, політологи і культурологи, психологи і педагоги, лінгвісти і журналісти, у тій чи іншій мірі, завжди зверталися до проблем людського спілкування. Всю без винятку сукупність повідомлень, створених людиною, можна віднести до феномена "комунікація". Таким чином, активізація і урізноманітнення форм комунікації актуалізує її дослідження в умовах мультикультурного освітнього простору. Загалом проблеми комунікації та інформації досить інтенсивно почали вивчатися у другій половині XX століття. Дослідженням цієї проблематики плідно займалися такі всесвітньо відомі вчені, як К. Шеннон, У. Р. Ешбі, А. І. Берг, А. М. Колмогоров та інші.

Феномен *міжкультурної комунікації* почали вивчати у зв'язку з інтенсифікацією міжнародних відносин. Для сучасної України це дуже важливе проблемне поле, адже упродовж усієї історії на її території постійно відбувалось міжкультурне (багатаціональне) спілкування. Це й стало генезою міжкультурної комунікації, взаємовпливів культур. На нашу думку, сьогодні актуальні вказані проблеми вимагає чіпкого визначення природи, сутності, змісту і форм міжкультурної комунікації як соціокультурного феномена, осмислення особливостей професійної підготовки майбутнього вчителя музики до міжкультурної комунікації в умовах мультикультурного освітнього простору, що і виступає метою запропонованої статті.

Як феномен *"міжкультурна комунікація"* охоплює дві складові: "культура" і "комунікація". У свою чергу *"культура"* концептуально відноситься до найбільш значущих понять, і це пояснюється тим, що за змістом культура – досить складне і багатогранне явище, яке втілює в собі всі сторони людського буття. Саме тому культуру вивчають різні науки, кожна з яких виокремлює у якості предмету свого дослідження одну з її сторін, формулюючи при цьому своє розуміння і визначення культури. Існує більше тисячі означень категорії "культура" (лат. *cultura* – обробіток, вирощування, догляд). Специфіка культури як якісної характеристики духовно-практичного освоєння людиною світу (зовнішнього та внутрішнього) відображається у тому, що вона свідчить, наскільки людина стала для себе та інших людиною. Аналіз сутності культури, її місця, ролі в суспільстві дає можливість виокремити основні взаємопов'язані аспекти, принципово важливі для нашого дослідження:

- **культура** – народжене суспільством, властиве суспільству соціальне явище, яке відображає його якісну характеристику та збагачує духовне життя людини, характеризує рівень розвитку суспільства, що відрізняє один стан суспільства від іншого, один стан розвитку людини від іншого його стану.
- **культура** – все, що є продуктом суспільної діяльності, створене людиною, відображає свідоме начало суспільства та відрізняється від природного начала суспільства (стихийного);
- **культура** – процес творчої діяльності людини, спрямованої на пізнання навколишнього світу і самої людини в цьому світі, на отримання об'єктивної та достовірної інформації про світ, де важливу роль відіграє наука та мистецтво;
- **культура** покликана допомогти людині не лише пізнати світ і себе у ньому, але й визначити своє місце в світі, сформувати світоглядні установки;
- **культура** включає в себе сутність досягнутих людиною в процесі освоєння світу матеріальних і духовних цінностей, а також відповідних ціннісних орієнтацій. Культура впорядковує, організує, направляє, підтримує систему цінностей — її створення, засвоєння, трансляцію, збереження, накопичення;
- **культура**, створюючи необхідні для орієнтації людини в навколишньому світі норми поведінки та оцінки, забезпечує регулювання соціальних відносин людей.

В англійській мові слово *культура* (culture) дуже часто трактується як спосіб життя, загальні звичаї та вірування певної групи людей у певно визначений час чи як звичаї, традиції та досягнення певної епохи або народу. При цьому практично в усіх англійських визначеннях поняття *culture* (культура) постійно присутнім є *customs* (звичаї, традиції), неодноразово вживається слово *beliefs* (вірування), а також словосполучення *the way of life* (спосіб життя) [10, с.14].

В німецькій мові слово *культура* (kultur) означає сукупність всіх духовних, художніх, творчих досягнень суспільства як

вираження високого рівня людського розвитку, чи як сукупність створених у певному суспільстві в певну епоху характерних духовних, художніх, творчих досягнень; витонченість людської поведінки, мови тощо [1].

Схожість вищенаведених трактувань *культури* полягає в тому, що *культура* може розглядатися як загальна, універсальна для суспільства (етнос, нація) система ціннісних орієнтацій, стереотипів свідомості і поведінки, форм спілкування і організації сумісної діяльності людей, які передаються від покоління до покоління. У такій інтерпретації *культура* постає як цілісність, яка відрізняється від інших завдяки релігійним, національно-державним кордонам чи набору етнічних ознак.

У вітчизняній літературі *культура* частіше всього розглядається як історично визначений рівень розвитку суспільства, творчих сил і здібностей людини, який виражається в типах і формах організації життя і діяльності людей, в їх взаємовідносинах, а також у створюваних ними матеріальних і духовних цінностях. У такій інтерпретації *культура* представляє собою суму всіх досягнень людства, світ артефактів. Це досить широке тлумачення *культури* можна використовувати для пояснення певних історичних епох розвитку суспільства (наприклад, антична *культура*, *культура* Середньовіччя тощо); конкретних суспільств, народностей і націй (наприклад, українська *культура*, німецька *культура* тощо); специфічних сфер людської діяльності (*культура* сім'ї, побуту, праці, музично-педагогічної діяльності тощо).

Важлива роль *культури* в тому, що вона підтримує інтерсуб'єктивну комунікацію цінностей: налагоджує взаємодію ціннісних потоків окремих суб'єктів; з одного боку, розширює внутрішнє індивідуальне "Я" до меж соціуму, а, з другого боку, вкладає досягнення соціуму у рамки індивідуального "Я". *Культура* акцентує увагу суб'єкта на цінностях, найважливіших для його життєдіяльності, створює ціннісне відношення до цінностей – рефлексію.

Комунікація теж має багато визначень, але частіше за все її трактують як механізм, за допомогою якого забезпечується існування і розвиток людських відносин, який включає в себе всі смислові символи, засіб їх передачі у просторі та збереження в часі [3]. *Міжкультурна комунікація* – це взаємодія *культури* двох індивідів (індивіда і групи, групи і групи), в результаті якої відбувається пристосування одних ціннісних орієнтацій та норм поведінки до інших, їх взаємовпливи, поглинання чи витіснення і заміна одних іншими.

Життєдіяльність і стосунки людей визначаються тією чи іншою *культурою* (цінностями і нормами), які регулюють широкі спектри людської ментальності та поведінки і впливають на характер сприймання, оцінки і міжособистісних відносин. Освіта і виховання, історична пам'ять, традиції і звичаї, правила, продиктовані суспільством, мова спілкування – все це виробляє систему ціннісних орієнтацій, яка допомагає кожному індивіду сприймати різні життєві ситуації і адекватно реагувати на них. Вже виходячи з цього можна стверджувати, що ні в одному суспільстві не може існувати гомогенної *культури*, як і не може існувати гомогенної структури суспільства. У цьому і полягає складність феномену *міжкультурної комунікації*.

Будь-яка людина бачить і сприймає світ в певних *культурних* межах. Ці *культурні* межі і оцінок, які "працювали" до того часу, поки спілкування відбувалося в рамках однієї *культури*, починають ламатися, спілкування ускладнюється. Це викликає невпевненість, втрату внутрішньої стабільності, невірні інтерпретації поведінки індивідів, які не розуміють один одного.

Міжкультурна комунікація за своєю природою явище спілкування окремих *культурних* груп (їх представників), тож і потрібно її розглядати на рівні груп (малих та великих), чи, скажімо, на рівні індивідів як представників груп з різними *культурами*. Це дасть більш адекватні можливості для всебічного розгляду процесу *міжкультурної комунікації*. Малу і велику соціальну групу можна розглядати як колективну єдність, яка наділена характеристиками *культури*, в яку вона включена, але на малу чи велику соціальну групу впливає і те *культурне* середовище, в якому вона знаходиться (рівень його соціально-економічного та політичного розвитку, міграційні процеси тощо), тобто постійно відбуваються процеси адаптації, акультурації, декультурації, асиміляції тощо.

Міжкультурна комунікація в малій групі, яка складається із представників різних *культур*, буде плідною і зрозумілою лише за умов, що її учасники здатні адаптувати свої комунікативні дії до конкретних умов іншої групи. Члени *монокультурних груп*, як правило, притримуються загальних групових норм, тоді як члени *міжкультурних груп* діють як представники своїх *культур* та їхні специфічні цінності суттєво впливають на характер комунікації.

Для ефективної *міжкультурної комунікації* у малій групі комунікатор має адаптуватися до *культурних* цінностей і вірувань інокультурних учасників групи. Часто в *міжкультурній* групі учасники "діалогу" проявляють стереотипи власної *культури* не навмисне, а у силу звички, на їх поведінку, як і на хід "діалогу", впливає множинність *культурних* факторів. Саме тут і проявляється адаптивний характер комунікації, який залежить від взаємних бажань "сприйняти" один одного. У випадку, коли *міжкультурна комунікація* відбувається між великими групами людей, слід виокремлювати *етнічний* і *національний* рівні комунікації. *Етнічний рівень* *міжкультурної комунікації* спостерігається між локальними етносами, етномовними, історико-етнографічними та іншими спільностями (за спільністю духовної *культури*), етноконфесійними та іншими спільностями. У сучасній етнології *етносом* вважається історично складена на певній території сукупність людей, яка характеризується спільними особливостями *культури*, самосвідомістю і сумісним веденням господарської діяльності [3, с.86]. Належна їм *етнічна культура* відноситься до повсякденної життєдіяльності етносу і включає в себе: мову, звичаї, цінності, знання, вірування, види народних мистецтва, знаряддя праці, одяг, їжу, будівлі, засоби пересування тощо. Як і будь-яка *культура*, *етнічна культура* постає як єдність успадкування і оновлення. Оновлення *культури* може відбуватися ендегенним (яка виникає без впливу ззовні) та екзогенним (запозичена ззовні) способом, що є результатом *міжкультурної комунікації*.

Національний рівень *міжкультурної комунікації* можливий лише за наявності національної єдності. Національна єдність виникає як на моноетнічній, так і на поліетнічній основі через спільну господарську діяльність та державно-політичне об'єднання. Це доповнюється і формуванням відповідної *культури*. Національна *культура* представляє собою сукупність традицій, норм, цінностей і правил поведінки, загальних для представників однієї нації, держави. Національна *культура* досить широке поняття. Воно охоплює субкультури різних соціальних груп, яких може не бути в етнічній *культурі*. Так, *культура* України дуже гетерогенна, вона включає понад 100 різних *культур*. Національна *культура* поліетнічна, але на відміну від етнічної *культури* національні об'єднують людей, котрі живуть на великих територіях і не обов'язково зв'язані кровними відносинами. Це обумовлює різновиди *міжкультурної комунікації* на національному рівні: комунікації між субкультурами всередині однієї національної *культури* і комунікації між саме національними *культурами*. Це може спричиняти як консолідацію, так і певні конфлікти.

Під час взаємодії різних *культур* виразно проявляються дві тенденції: *аккультурація* та *декультурація*. Взаємне засвоєння елементів *культури* (*аккультурація*) сприяє інтеграційним процесам, взаємному *культурному* обміну та збагаченню *культур*. Але тут відбувається і процес піснення національної (етнічної) самосвідомості, намагання закріпити національну (етнічну) специфіку. Коли ж за умов тривалої *міжкультурної комунікації* з іншою *культурою* відбувається *декультурація* (втрата основної, сутнісної частини рідної *культури*) виникає явище невпевненості або нестабільності.

У зв'язку з названими чинниками визначаються і сучасні тенденції професійної підготовки вчителя музики в умовах мультикультурного освітнього простору:

- посилення національного компоненту у змісті музично-педагогічної підготовки (підтримка національних традицій; глибоке вивчення національної історії, *культури*, традицій, культивування національних ідеалів; активізація процесів етноідентифікації; формування національного менталітету);
- збільшення духовного та релігійного впливу на процес виховання;
- підтримка та розвиток ідей національного українського виховання (дітей, молоді, сім'ї тощо);
- реалізація спеціальних програм в галузі громадянського, національного, інтернаціонального виховання, які створюють відкрите громадянське суспільство, що базується на принципах мирного співіснування різних етносів і конфесій, толерантності та взаємоповаги;
- взаємовплив етнокультурних, національних, державних, глобальних аспектів виховання.

Підготовлений до професійної діяльності фахівець має володіти такими професійно значущими та особистісними якостями і властивостями:

- усвідомленням смислу, значущості та мети музично-педагогічної діяльності у контексті актуальних педагогічних проблем мистецької освіти в умовах мультикультурного соціуму;
- осмисленою, зрілою педагогічною позицією;
- етнокультурною толерантністю;
- здатністю вибудовувати цілісну освітню програму, яка враховувала б індивідуальний підхід до учнів, коригувати навчально-виховний процес за критеріями інноваційної діяльності;
- уміннями продуктивно, нестандартно організувати навчання й виховання, використовуючи інноваційні музично-педагогічні технології;
- здатністю бачити, адекватно оцінювати, стимулювати відкриття та форми *культурного* самовираження вихованців;
- умінням аналізувати зміни в освітній діяльності, розвитку особистісних якостей вихованців;

Висновки. Таким чином, цілеспрямована робота над створенням музично-педагогічного середовища у ВНЗ сприятиме впровадженню ідей *міжкультурної комунікації*:

- підніматиме рівень позитивної мотивації і особистої установки студента на *міжкультурну комунікацію*;

- допомагатиме самовизначенню студентів через надання їм права вибору змісту підготовки з предметів психолого-педагогічного та мистецького блоків та способів їх засвоєння, а також свободі переходу на різні етапи навчання через введення модульно-рейтингової системи організації навчання;
- забезпечить гнучкість, варіативність, адаптивність і відкритість змісту і організаційних форм навчання по відношенню до індивідуальних особливостей студентів та умов підготовки шляхом вільного вибору студентами спецкурсів і спецсеминарів з музично-педагогічної тематики;
- забезпечить різноплановість та пріоритет активних, у першу чергу, дослідницьких методів навчання;
- покладе основу науковим студентським дослідженням в галузі особистісно зорієнтованих музично-педагогічних технологій навчання (рефератам, курсовим, дипломним, магістерським роботам);
- збагатить кожного учасника навчально-виховного процесу в педагогічному університеті досвідом суб'єкт-суб'єктних відносин;
- сприятиме формуванню і розвитку особистісних (емпатія, захоплення, толерантність, повага до особистості) та професійних (організаторських, мобілізаційних та комунікативних) якостей майбутнього вчителя.
- розширюватиме та поглиблюватиме знання студентів про музичні традиції етносів України, передаватиме духовний досвід, сприятиме розвитку особистості на основі позитивних рис та через цілеспрямоване вивчення "золотого фонду" народної та композиторської музики.
- прищеплюватиме бережливе ставлення до культурних традицій інших народів на основі розвитку та вдосконалення виконавсько-творчих умінь, навичок з врахуванням вікових та регіонально-етнічних особливостей.
- сприятиме збереженню та примноженню національно-культурних цінностей регіону;
- розкриватиме природу музичного мистецтва Закарпаття як результат діяльності людини-творця, яка відчуває на собі й формується в особливих умовах міжкультурної комунікації.

Подальший розвиток наукового осмислення музично-педагогічної підготовки майбутнього вчителя музики до міжкультурної комунікації потребує розгляду таких проблем, як професійне самовизначення та професійна самореалізація майбутніх фахівців, шляхи забезпечення якості їхньої підготовки в умовах мультикультурного суспільства. А вже поглиблення змістових основ професійної підготовки майбутніх учителів музики веде за собою розробку нових форматів їхнього впровадження.

ЛІТЕРАТУРА

1. Андрущенко В. Модернізація педагогічної освіти України в контексті Болонського процесу / В. Андрущенко // Вища освіта України. — № 1(11). — 2004. — С.5.
2. Беловарій М. Орішок теорії музики / М. Беловарій. — Севлюш, 1937. — 31 с.
3. Большой толковый социологический словарь / [ред. Дэвид Джери, Джулия Джерри]. — М.: ВЕЧЕ АСТ, 1999.
4. Грива О.А. Соціально-педагогічні основи формування толерантності у дітей і молоді в умовах полікультурного середовища: монографія / О.А. Грива. — К.: Вид. ПАРАПАН, 2005. — 228 с.
5. Державна національна програма "Освіта" // Україна XXI століття. — Освіта, № 44-46-грудень, 1993. — 33 с.
6. Зоря – Hajnal.Ungvar, 1942 – Т.ІІ. – № 1-2.
7. Народна школа – №2, Февраль. – 1936-1937. Унгвар, Унію.
8. Падалка Г.М. Педагогіка мистецтва (Теорія і методика викладання мистецьких дисциплін) / Г.М. Падалка. — К.: Освіта України, 2008. — 274с.
9. Сидоров Н.Р. Философия образования. Введение / Н.Р. Сидоров. — СПб.: Питер, 2007. — 304 с.
10. Cambridge International Dictionary of English. — Cambridge Univ. Press, 1995.
11. Duden Deutsches Universalwörterbuch // 2. Autl. Mannheim. Wien. — Zurich: Dudenverlag, 1989.

Подано до редакції 10.02.10

РЕЗЮМЕ

У статті розглядаються питання відбиття міжкультурної комунікації в процесі створення освітнього середовища в педагогічному ВНЗ, у результаті взаємодії з якою в майбутніх учителів музики формується готовність до професійної діяльності в умовах міжкультурного діалогу.

Ключові слова: взаємодія, міжкультурна комунікація, професійна діяльність, акультурація, декультурація.

А.А. Лендьел

ОСОБЕННОСТИ ПРОФЕССИОНАЛЬНОЙ ПОДГОТОВКИ БУДУЩИХ УЧИТЕЛЕЙ МУЗЫКИ В УСЛОВИЯХ МЕЖКУЛЬТУРНОЙ КОММУНИКАЦИИ НА ЗАКАРПАТЬЕ

РЕЗЮМЕ

В статье рассматриваются вопросы отражения межкультурной коммуникации в процессе создания образовательной среды в педагогическом вузе, в результате взаимодействия с которой у будущих учителей музыки формируется готовность к профессиональной деятельности в условиях межкультурного диалога.

Ключевые слова: взаимодействие, межкультурная коммуникация, профессиональная деятельность, аккультурация, декультурация.

A.A. Lendyel

PECULIARITIES OF PROFESSIONAL TRAINING FUTURE MUSIC TEACHER IN TERMS OF INTERCULTURAL COMMUNICATION IN ZACARPATIAN REGION

SUMMARY

The article focuses on some issues of reflecting intercultural communication in the process of creating educational environment at a pedagogical university. As a result of intercourse with such environment future music teachers develop readiness for professional activity in terms of intercultural dialog.

Keywords: intercourse, intercultural communication, professional activity, deculturalization.